

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4To/76/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7616010646
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Ševčovič
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7616010646.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Ševčoviča a sudcov JUDr. Mareka Dudíka a JUDr. Zuzany Homzovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 18. januára 2023, v trestnej veci proti obžalovanej Mgr. M. Q., pre zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 4.3.2022, sp. zn. 3T/99/2016 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovanej Mgr. M. Q..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovanú Mgr. M. Q. za vinnú v bode 1) z prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 4 Tr. zák. a v bode 2) z prečinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

bod 1)

dňa 23. augusta 2010 v obci K. G. U., okres V. A. ako zodpovedná zástupkyňa spoločnosti K. T., A. P. U., A. A. O. R. Č.. XXXX/XA, Š., IČO: XX XXX XXX znemožnila uspokojenie pohľadávky P. C. a Z. C. tým, že na základe kúpnej zmluvy uzavretej medzi spoločnosťou K. T., A. P. U. Š. ako predávajúcim a spoločnosťou A. N. R., A. P. U. A. A. Y. Ú. V. X, XXX XX K. ako kupujúcim, právoplatnej dňa 23.8.2010 previedla jediný majetok spoločnosti K. T., A. P. U., a to rodinný dom, ktorého zhotovenie bolo predmetom Zmluvy o dielo č. X/XX/XX zo dňa 3.3.2008, ktorý sa podľa zmluvy mal nachádzať na pozemku parc. č. XXX/XX, parc. č. XXX/XX, parc. č. XXX/XX, ktoré boli vyčlenené z pôvodného pozemku parc. č. XXX/XX, zapísané v katastri nehnuteľnosti Katastrálneho úradu v Trnave, správa katastra Dunajská Streda na LV č. XXX na tretie osoby, čím objednávateľom P. C. a neb. Z. C. spôsobila škodu vo výške 64.240,26 € tým, že dielo nezhotovila a neodovzdala objednávateľom, a ani im poskytnuté finančné prostriedky podľa uvedenej Zmluvy o dielo č. X/XX/XX nevrátila, čím spôsobila poškodenému P. C. škodu spočívajúcu v zaplatenej istine v sume 32.120,13 € a poškodenému Z. C. škodu spočívajúcu v zaplatenej istine v sume 32.120,13 €,

bod 2)

v období od 1. apríla 2007 do 31. januára 2011 v V. A., ako zodpovedný zástupca platiteľa poistného, právnickej osoby obchodným menom Q. A., A. P. U., A. A. Z. V. XX, IČO: XX XXX XXX, okres V. A. v období od 14. decembra 2005 do 30. decembra 2011 ako zamestnávateľ, v úmysle zadovážiť obchodnej spoločnosti neoprávnený prospech spočívajúci v ušetroení nákladov z titulu neplnenia odvodových povinností, svojim zamestnancom zrazila zákonom stanovené poistné na nemocenské poistenie, poistné na dôchodkové poistenie a poistné na poistenie v nezamestnanosti za mesiace január 2009 až december 2009 v sume 1.024,05 € a za mesiace marec 2010, apríl 2010, jún 2010 až november 2010 v sume 267,30 €, spolu vo výške 1.291,35 €, avšak oprávnenému príjemcovi A. O., Q.. A., pobočka V. A. uvedenú sumu neodviedla, ale si ju ponechala a použila na iný ako určený účel, čím spôsobila nedoplatok v štátnom rozpočte v tejto výške.

Za to jej okresný súd uložil podľa § 277 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 15 (pätnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. jej výkon trestu podmienienečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. uložil obžalovanej povinnosť, aby v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradila škodu spôsobenú trestným činom poškodenému P. C., nar. XX.X.XXXX a právnenému nástupcovi Z. C., nar. X.XX.XXXX.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanej povinnosť zaplatiť poškodeným P. C., nar. XX.X.XXXX, bytom K. X - O., O. Č.. XXXX/X, škodu vo výške 32.120,13 € a Z. C., nar. 9.12.1981, bytom V. L., F.. B. Č.. XXXX/XX, škodu vo výške 32.120,13 €.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. odkázal poškodených P. C., nar. XX.X.XXXX, bytom K. X - O., O. Č.. XXXX/X a Z. C., nar. X.XX.XXXX, bytom V. L., F.. B. Č.. XXXX/XX, so zvyškom nároku na náhradu škody na civilný proces.

Podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodil obžalovanú Mgr. M. Q., nar. XX.X.XXXX Z. K., okres K., trvale bytom Z. V., ul. I. XX/XX, okres V. A., živnostníčku, spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Dunajská Streda sp. zn. 1Pv 483/14/2201-26 zo skutku, ktorý bol právne kvalifikovaný ako zločin neodvedenia dane a poisťného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., že

v období od 1. apríla 2007 do 31. januára 2011 v V. A., ako zodpovedný zástupca platiteľa poisťného, právnickej osoby obchodným menom Q.P. A., A.. P.. U., A. A. Z. V. XX, IČO: XX XXX XXX, okres V. A. v období od 14.12.2005 do 30.12.2011 ako zamestnávateľ, svojim zamestnancom zrazila zákonom stanovené poisťné na nemocenské poisťenie, poisťné na dôchodkové poisťenie a poisťné na poisťenie v nezamestnanosti za mesiace apríl roku 2007 až január roku 2011, okrem obdobia mesiacov január 2009 až december 2009 a za mesiace marec 2010, apríl 2010, jún 2010 až november 2010, vo výške 5.976,47 €, avšak oprávnenému príjemcovi A. O., Q.. A., O.U.C. V. A. uvedenú sumu neodviedla, čím spôsobila nedoplatok v štátnom rozpočte v tejto výške,

pretože skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu obžalovaná, ktoré písomne odôvodnila tak, že v rámci prednesov na súdnom pojednávaní poukázala predovšetkým na to, že zo strany poškodených nebola ochota dohodnúť sa na vyporiadaní vzájomných záväzkov a z ich strany došlo k jednostrannému odstúpeniu od zmluvy.

Prvostupňový súd v odôvodnení predmetného rozsudku na str. 15 uvádza, že „táto obrana obžalovanej bola právne irelevantná, vzhľadom na stíhaný skutok a trestný čin s poukazom aj na vyššie popísané ...“. Vierohodne vysvetlila skutočnosti, pre ktoré nedošlo k prevedeniu spornej stavby do vlastníctva poškodených, nakoľko nebolo v jej reálnych možnostiach dokončiť sporné stavby z dôvodu exekučných dlhov spoločnosti K. T..

V danom konkrétnom prípade nie je zrejmé, kto vlastne mal byť ako veriteľ poškodený, a to hlavne preto, lebo z jej strany nedošlo k žiadnemu poškodzovaniu veriteľa, ako je uvedené v obžalobe. V čase uzatvorenia Zmluvy o dielo medzi K. T. a páni C. a C. nebola konateľkou spoločnosti. Konateľom v tom čase bol p. C.T.C. a vlastníkom pozemkov bol B. Š.Y.N.. Konateľkou spoločnosti sa stala až v roku 2008. Všetky nehnuteľnosti boli založené v prospech Dexia banky na úver v celkovej hodnote 31.380.000,- SK. Krátko na to ju kontaktoval C. a vzhľadom k tomu, že nemá o predmetnú nehnuteľnosť záujem, tak ju žiadal, aby mu vyplatila všetky zálohové platby, ktoré do nehnuteľnosti investoval.

Nakoľko spoločnosť K. T. vykonávala výstavbu z bankových peňazí, nedisponovala hotovosťou, a preto ani spoločnosť nemohla vrátiť zaplatené zálohové platby. O všetkom vedel p. C.. Spoločnosť mu navrhla, že sa nehnuteľnosť predá a z výťažku sa mu vrátia zálohové

platby, s čím p. C. nesúhlasil a stále trval na riešení, ktoré bolo v tom čase nereálne. V novembri roku 2009 ju spoločník B.Á.G. C.T.C. odvolal ako konateľku bez jej vedomia, a v tom čase nemohla nijakým spôsobom riešiť vzniknutú situáciu ohľadom sporných nehnuteľností a vyplatenia zálohových platieb pre p. C.. Následne v júni v roku 2010 sa opätovne stala konateľkou spoločnosti K. a snažila sa vyriešiť celú situáciu ohľadom vyplatenia zálohových platieb. Následne zistila, že bývalý konateľ p. C.Ň.Q.Ž.T.C. svojou neschopnosťou dostal spoločnosť do predĺženia, nesplácali sa úvery v Dexia banke, a ani iné záväzky spoločnosti, v dôsledku čoho začala voči spoločnosti K.Á. exekúcia a došlo k zriadeniu exekučného záložného práva na nehnuteľnosť. Skutočnosť, že bývalý konateľ C.Q.T.C. nezodpovedne hospodáril, a v tom čase sa nesnažil nijakým spôsobom vyriešiť problém s vyplatením zálohových platieb, nemôže byť na jej ťarchu a nemôže sa jej neschopnosť vyplatiť zálohové platby z vyššie uvedených dôvodov klásť za úmysel.

Nie je pravdivé tvrdenie prvostupňového súdu o tom, že „...konala špekulatívne vo vzťahu k prevodu nehnuteľností na iný subjekt z majetku svojej spoločnosti, čím sa zbavila zodpovednosti vyplývajúcej z jej záväzkov uspokojiť veriteľov z majetku spoločnosti.“ Spoločnosť K. týmto krokom chránila záujmy klientov - poškodených, aby neprišli o svoje investície a majetky. Pánovi C. a rovnako aj pánovi C.É. bolo navrhnuté riešenie, aby sa predmetná nehnuteľnosť predala a z výťažku predaja sa im vrátia zálohové platby. Nedopustila sa žiadneho trestného činu, nikdy nemala úmysel poškodiť kohokoľvek a spôsobiť mu akúkoľvek škodu. K vysporiadaniu medzi zmluvnými stranami nedošlo z dôvodu, že p. C. a p. C. nemali záujem o prevod nehnuteľnosti a spoločnosť K. T. nemala k dispozícii finančné prostriedky na vrátenie zálohových platieb. Poškodeným bolo navrhnuté adekvátne a vykonateľné riešenie, ktoré však odmietli.

Prevod nehnuteľností bol nariadený príkazom banky a rovnako aj prístupujúceho dlžníka, nebola to svojvôľa zo strany spoločnosti K. T.A.. V danom prípade absentuje akýkoľvek úmysel z jej strany spáchať trestný čin. V prípravnom konaní a v konaní pred súdom nebolo nijakým spôsobom preukázané, že spáchala trestný čin poškodzovania veriteľa.

Vo vzťahu k bodu 1/ rozsudku uviedla, že pre zjednodušenosť veci skutok kladený jej za vinu v bode 1/ rozsudku si dovoľí upraviť tak, že logicky podľa jej názoru znie: „Po tom, čo P. C. a Z. C. dňa ..... odstúpili od zmluvy uzatvorenej so spoločnosťou K. T., A..P..U., ktorej bola konateľkou, predmet zmluvy previedla na tretiu osobu, konkrétne na spoločnosť X.A. R., A..P..U., čím zhoršila portfólio spoločnosti K. T., A..P..U.. o veci, ktoré mohli (nie mali) slúžiť na uspokojenie pohľadávok P. C. a Z. C., nakoľko tieto im vznikli až v súvislosti s odstúpením od Zmluvy.“

V súvislosti s uvedeným poukázala na ustanovenie § 451 a § 48 Občianskeho zákonníka.

Z vyššie uvedených právnych predpisov je zrejmé, že dorúčením odstúpenia od zmluvy, tak ako je to citované v odôvodnení napadnutého rozsudku, došlo k zrušeniu zmluvy medzi pánmi C. a C. a spoločnosťou K. T., A..P..U.. a nastala situácia predpokladaná § 451 to znamená, zmluvné záväzky upravené zmluvou zanikli rozumej odpadli, t.j. u pána C. a p. C. vznikol nárok na vydanie toho, čo plnili zo zrušenej zmluvy, ale títo už nemali žiadne právo voči predmetu zmluvy ku vyhotovovaným nehnuteľnostiam.

Vyhotovované stavby však tvorili vec, ktorá bola predmetom zálohu v prospech úveru poskytnutého finančným ústavom, ktorým bola V. K.Q. A., Q..A.. a to do výšky poskytnutého úveru s príslušenstvom, t.j. tieto rozostavané stavby nemohli nikdy slúžiť na uspokojenie novovzniknutej pohľadávky pánov C. a C., ktoré vznikli až odstúpením od zmluvy, lebo právny titul odstúpenia od zmluvy nastal neskôr ako právny titul vznik záložného práva, teda za vinu sa jej kladie, že odstránila záloh zabezpečujúci pohľadávku úplne iného veriteľa spôsobom, že nastupujúci dlžník v tomto prípade spoločnosť L..A. R., A..P..U.. prevzala so súhlasom veriteľa V. K.Q. A., Q..A.. postavenie dlžníka po pôvodnom dlžníkovi K. T., A..P..U.. voči tomuto veriteľovi s tým, že je aj vlastníkom zálohu, ktorý zabezpečuje tento pôvodný záväzok spoločnosti K. T., A..P..U..

Dala do pozornosti ustanovenie § 531 Občianskeho zákonníka. Je samozrejmé, že s prechodom záväzku prechádza na nadobúdateľa pohľadávky aj právo k zabezpečeniu záväzku.

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že nehnuteľností citované v bode 1/ napadnutého rozsudku, a ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy tak, ako je to citované v bode 1/ napadnutého rozsudku nikdy nemohli slúžiť na uspokojenie pohľadávky P. C. a Z. C., ktoré pohľadávky im vznikli z odstúpenia zmluvy, nakoľko tieto nehnuteľnosti, resp. veci uvedené v bode 1/ v skutkovej vete napadnutého rozsudku, nikdy nemohli byť použité na uspokojenie tejto rozumej z odstúpenia od zmluvy vzniklej pohľadávky, ale slúžili v prvom rade na uspokojenie pohľadávky záložného veriteľa, t.j. V. K.Q. A., Q..A., čiže odstránením nehnuteľností uvedených vyššie nemohlo dôjsť k zhoršeniu postavenia P. C. a Z. C. ako veriteľov spoločnosti K. T., A..P..U., nakoľko tento majetok spoločnosti nemohol byť použitý na uspokojenie ich novovzniknutej pre spoločnosť K. T., A..P..U.. nepredvídateľnej pohľadávky.

V súvislosti s uvedeným akcentuje, že tak spoločnosť K. T., A..P..U., ako aj ona, nakoľko zmluva medzi osobami P. C. a Z. C. a spoločnosťou K. T., A..P..U.. bola uzatvorená skôr ako sa stala štatutárom spoločnosti, nemohli predvídať postup vyššie uvedených zmluvných partnerov, z ktorého postupu sa odvodzuje trestnoprávna zodpovednosť u štatutárov spoločnosti, ktorým, ale opakovane zdôraznila, že v čase odstúpenia od zmluvy, t.j. vzniku pohľadávky, ale nie v čase vzniku záväzku bola ona.

Neuniklo jej pozornosti, že zrejme k uzatvoreniu zmluvy medzi P. C. a Z. C. a spoločnosťou K. T., A..P..U.. ani prokurátor, ani súd nevidel protiprávne konanie, pretože podotkla, že odstúpiť je možné len od platnej zmluvy, a ak by samotnou zmluvou medzi P. C., Z. C. a spoločnosťou K. T., A..P..U.. malo dôjsť k spáchaniu trestného činu, za tento by nezodpovedala, pretože ako vyššie uviedla, v tom čase funkciu štatutárneho orgánu nevykonávala a k okolnostiam uzatvorenia tejto zmluvy vedomosť nemala, a to až do začatia trestného stíhania vo veci, v ktorej napadnutý rozsudok bol vynesený.

Teoreticky by bolo možné pripustiť, že ak by prevedené nehnuteľností pri realizácii záložného práva v prospech záložného veriteľa t.j. V. K.Q. A., Q..A.. mali hodnotu prevyšujúcu pohľadávku, ktorá záložným právom bola zabezpečená z rozdielu medzi splnením si záväzku spoločnosti K. T., A..P..U.. a z výťažku realizácie záložného práva by bolo možné uspokojiť aj iných veriteľov spoločnosti K. T., A..P..U., ale v žiadnom prípade nie je možné tvrdiť, ako to uvádza Okresný súd Spišská Nová Ves v napadnutom rozsudku, že za vinu jej kladeným konaním vznikla presne určená škoda citovaná v bode 1/ rozsudku ku škode tam uvedených osôb, lebo z ničoho nevyplýva, že by z prebytku tohto zálohu mohol byť tento nárok p. P. C. a Z. C. uspokojený.

Z uvedeného je zrejmé, že nie je možné, v žiadnom prípade hovoriť o škode, a už vôbec nie o značnej škode, pretože za vinu jej kladeným konaním nemohla byť spôsobená žiadna škoda ako opakovane tvrdí, čisto teoreticky, ak by hodnota zálohu prevyšovala záväzok voči V. K.Q. A., Q..A..

Tak ako vyššie uviedla pri uzatváraní pôvodnej zmluvy, od ktorej účastníci odstúpili, prítomná nebola. Tieto právne úkony, tak prokurátor, ako aj súd (v trestnom konaní) považuje za platné. Ďalšie následné právne úkony smerujúce k zmene v osobe dlžníka a veriteľa musia byť považované tiež za platné. Poukázala na to, že Okresný súd Spišská Nová Ves v bode 1/ napadnutého rozsudku rozhodol, že prevod zo spoločnosti K. T., A..P..U.. na L..A. R., A..P..U.. je neplatný, lebo je v rozpore so zákonom, nakoľko tento prevod mal slúžiť k znemožneniu uplatneniu si pohľadávky veriteľov C. a C. a t.j. tento majetok sa vracia do portfólia spoločnosti K. T., A..P..U.. so všetkými dôsledkami.

V súvislosti s uvedeným ďalej poukázala na zásadu „ultima ratio“ a má za to, že v bode 1/ ide sčasti o čisto občiansko-právny a sčasti obchodno-právny spor, ktorý nemôže byť v kompetencii rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní.

Vzhľadom na uvedené navrhla, aby ju odvolací súd - Krajský súd v Košiciach v bode 1/ napadnutého rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves 3T/99/2016 zo dňa 04.03.2022 spod obžaloby oslobodil, pretože skutok nie je trestným činom.

Vo vzťahu ku skutku v bode 2/ rozsudku uviedla, že spoločnosť Q. A., A..P..U.. v rozhodnom období nedisponovala finančnými prostriedkami na hradenie odvodov do sociálnej poisťovne. V čase, kedy bola konateľkou, neboli zamestnancom vyplácané mzdy ani na čas, ani v plnej výške, a z toho dôvodu nemohli byť zrazené ani odvody do sociálnej poisťovne. Výkazy sa posielali do sociálnej poisťovne, čo je v podstate povinná účtovná operácia zo strany platcu odvodov. Zamestnancom boli vyplácané zálohové platby, nie mzda. Zálohové platby boli zamestnancom vyplácané predovšetkým z jej súkromných zdrojov.

V roku 2011 predala spoločnosť Q. A., A..P..U.. novému vlastníkovi Q.E.T. K.Ó.J., ktorý zároveň prevzal všetky záväzky a pohľadávky spoločnosti a bolo mu zároveň odovzdané kompletne účtovníctvo spoločnosti. K prevodu spoločnosti došlo predovšetkým preto, lebo spoločnosť bola v zlej finančnej kondícii a z dôvodu exekúcií a blokácií účtov nemohla ďalej vykonávať svoju podnikateľskú činnosť.

V celom konaní nebolo preukázané, že si zadržala odvody do sociálnej poisťovne a zadovážila si tak neoprávnený majetkový prospech. Poukázala aj na závery znaleckého dokazovania. Znalec v znaleckom posudku jednoznačne konštatoval, že v danom období bolo na účte spoločnosti Q. A., A..P..U.. evidovaných 24 blokácií z titulu exekúcie vo výške 382.488,03 €. Znalec ďalej konštatoval, že úplná špecifikácia všetkých výplat miezd zamestnancov podľa jednotlivých kalendárnych mesiacov nie je vzhľadom na neúplnosť dokladov možná, presnú výšku hotovosti však nebolo možné zistiť, spoločnosť mohla mať dostatok finančných prostriedkov aj na vykrytie hrubej mzdy ku dňu reálnej výplaty mzdy. Bez predloženej účtovnej agendy však nie je možné uvedené zistiť a popísať, vzhľadom na nepredloženie účtovnej agendy nie je možné zistiť, aká bola suma neuhradených miezd zamestnancom v lehote splatnosti. Vyššie uvedené závery znalca jej nemôžu byť na príťaž, resp. nemôže sa na závery prihliadať ako na závery preukazujúce jej vinu/nevinu, nakoľko je jednoznačne uvedené, že sa jedná o predpoklad a dohady znalca, z dôvodu absencie účtovnej dokumentácie. Táto skutočnosť jej nemôže byť daná za vinu, práve naopak, v zmysle zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného) musia byť závery znalca chápané a interpretované ako závery v jej prospech.

Pre vyvodenie trestnej zodpovednosti zo spáchania trestného činu neodvedenie dane a poistného je potrebné dokázať, že zamestnávateľ reálne aj mal a vykonával zrážky zo mzdy z povinných platieb z miezd zamestnancov. Mesačné výkazy o zrážkach sú spravidla zamestnávateľmi vyhotovované a riadne zasielané poisťovniam aj vtedy, ak zamestnávateľ nemá žiadne finančné prostriedky na výplatu miezd, resp. má, avšak len na výplatu tzv. čistých miezd.

Mesačné výkazy teda odrážajú to, aké množstvo finančných prostriedkov malo byť zrazené z miezd zamestnancov a odvedené oprávneným subjektom, čo však neznamená, že aj odrážajú skutočnosť. Pojem zrážka povinných platieb je len účtovná operácia, a preto zrážky vykonané „na papierí“ (mesačné výkazy) nemusia byť zhodné so zrážkami, ktoré boli alebo neboli vykonané v skutočnosti.

Zamestnávateľa možno preto trestnoprávne postihnúť za trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. b) a podľa § 278 ods. 1 Tr. zák. len vtedy, ak reálne (skutočne) zrazil zo mzdy zamestnanca povinné platby a úmyselne ich neodviedol. Podotkla je tu inštitúcia úmyselne. Ak sa tak nestalo a zamestnávateľ nemal finančné prostriedky na výplatu hrubých miezd, nemôže ísť o trestný čin, nakoľko zamestnávateľ nič v skutočnosti nezrážal, a teda ani nezadržoval, pričom je bez významu, že tak robil „na papierí“ (t.j. v mesačných výkazoch, ktoré riadne vyhotovoval a zasielal oprávneným subjektom).

Nárok poisťovní na uhradenie (odvedenie) príslušného poistného nie je nárokom na náhradu škody spôsobenej trestným činom, pretože tento nárok nevzniká ako následok trestného činu, ale ide o nárok poisťovní vyplývajúci priamo zo zákona. Je nepravdivé tvrdenie prvostupňového súdu o tom, že „... obžalovaná konala v úmysle zadovážiť spoločnosti neoprávnený prospech spočívajúci v ušetrení nákladov z titulu neplnenia odvodových povinností. ...“. Neexistuje jediný dôkaz o tom, že konala úmyselne, resp., že by vedome si ponechávala majetkový prospech. Počas súdneho konania nebolo preukázané, že si sumu, ktorú neodviedla, ponechala a použila na iný ako určený účel. Jej tvrdenia o tom, že spoločnosť nedisponovala finančnými prostriedkami boli podporené znaleckým posudkom. Odôvodnenie predmetného rozsudku trpí dôkaznou núdzou, kedy súd bez relevantného odôvodnenia tvrdí, že konala v priamom úmysle a vedome porušila záujem chránený zákonom. Tvrdenia prvostupňového súdu sú klamlivé a nepodložené nijakými dôkaznými prostriedkami.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Princíp prezumpcie neviný v trestnom konaní vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie konkrétne dôkazné bremeno, ak existujú akékoľvek rozumné pochybnosti, nemožno ich vyložiť v neprospech obvineného, resp. obžalovaného, ale naopak treba ich vyložiť v jeho prospech. Z princípu prezumpcie neviný vyplýva pravidlo „in dubio pro reo“, podľa ktorého, ak nie je v dôkaznom konaní dosiahnutá praktická istota o existencii relevantných skutkových okolností, t.j. ak sú prítomné dôvodné pochybnosti vo vzťahu ku skutku či osobe páchatela, ktoré nemožno odstrániť ani vykonaním ďalšieho dôkazu, je nevyhnutné rozhodnúť v prospech obvineného. Ani vysoký stupeň podozrenia sám osebe nie je totiž spôsobilý vytvoriť zákonný podklad pre odsudzujúci rozsudok.

V ďalšej časti dôvodov odvolania poukázala na publikovaný výklad § 277 Tr. zák., v zmysle ktorého:

I. Pre vyodenie trestnej zodpovednosti zo spáchania trestného činu neodvedenia dane poistného podľa § 277 ods. 1 alinea prvá Tr. zák. nestačí, ak si zamestnávateľ riadne plní svoje (účtovné) povinnosti a pravidelne (mesačne) zasiela výkazy o odvodových povinnostiach oprávneným poisťovňam, na ktorých sú účtovne zaznamenané príslušné zrážky povinných platieb z miezd zamestnancov, pretože mesačné výkazy nehovoria nič o tom, či zamestnávateľ aj zrážky skutočne reálne vykonával (teda, či vôbec disponoval takým objemom finančných prostriedkov, že zrážky aj vykonávať mohol). Mesačné výkazy o zrážkach sú spravidla zamestnávateľmi vyhotovované a riadne zasielané poisťovňam aj vtedy, ak zamestnávateľ nemá žiadne finančné prostriedky na výplatu miezd, respektíve má, avšak len na výplatu tzv. čistých miezd. Mesačné výkazy teda odrážajú to, aké množstvo finančných prostriedkov má byť (alebo malo byť) zrazené z miezd zamestnancov a odvedené oprávneným subjektom, čo však neznamená, že aj odrážajú skutočnosť.

II. Pojem zrážka povinných platieb je len účtovná operácia, a preto zrážky vykonané „na papieri“ (mesačné výkazy) nemusia byť zhodné so zrážkami, ktoré boli alebo neboli vykonané v skutočnosti (tzv. skutočné zrážky alebo zrážky reálne vykonané). Zamestnávateľa možno preto trestnoprávne postihnúť za trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 alinea prvá Tr. zák. len vtedy, ak reálne (skutočne) zrazil zo mzdy zamestnanca povinné platby a úmyselne ich neodviedol. Ak sa tak nestalo a zamestnávateľ nemal finančné prostriedky na výplatu hrubých miezd, nemôže ísť o trestný čin, nakoľko zamestnávateľ nič v skutočnosti nezrážal, a teda ani nezadržoval, pričom je bez významu, že tak robil „na papieri“ (t. j. v mesačných výkazoch, ktoré riadne vyhotovoval a zasielal oprávneným subjektom).

III. Uvedené právne úvahy a závery sa týkajú výkladu znakov základnej skutkovej podstaty trestného činu neodvedenia dane a poistného (objektívnej stránky trestného činu), pričom pri posudzovaní konania obžalovaného v rozhodnom období je nutné venovať pozornosť aj tomu, aká bola celková hospodárska situácia spoločnosti v mene ktorej obžalovaný konal, ako a či vôbec sa snažil obžalovaný prípadnú nepriaznivú hospodársku situáciu spoločnosti riešiť, či bolo reálne, aby dlžné platby boli odvedené oprávneným subjektom v inom možnom termíne, prečo nebolo podnikanie ukončené, ak bolo dlhodobo stratové a problematické, a aké boli konkrétne dôvody, ktoré viedli k neodvádzaniu povinných platieb.

Okresný súd v odsudzujúcom rozsudku na strane 21 síce uvádza, že zo znaleckého posudku Ing. V. L. vyplýva, že spoločnosť mala dostatok finančných prostriedkov na vykrytie hrubých miezd zamestnancov (keď hrubých tak asi aj odvodových náležitostí). Okresný súd v napadnutom rozsudku ďalej konštatuje, že uvedené odvody však neboli zaplatené, ďalej konštatuje, že znalkyňa nedisponovala všetkými účtovnými dokladmi spoločnosti, posudzované doklady však považovala za dostatočné za zodpovedanie otázky, pre ktoré sa znalecké dokazovanie vykonávalo.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku z ničoho nevyplýva, že vykonaným dokazovaním v tomto prípade citovaným znaleckým posudkom bolo preukázané splnenie všetkých podmienok tak, ako to predpokladá výklad.

Uviedla, že zamestnávateľ v tomto prípade spoločnosť Q. A., A.P.U.. si splnil povinnosti, ktoré mu vyplývali zo zákona a výkazy sociálnej poisťovni predložil. Ako štatutárny zástupca spoločnosti sa vyvinila spod zavinenia, ktoré predpokladá bod I. citovaného výkladu k použitému trestnoprávnemu zákonnému ustanoveniu. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že Okresný súd Spišská Nová Ves vychádzal len a len zo správ poisťovne, aj keď používa výraz najmä. Tvrdenie, že zo znaleckého posudku vyplynulo, že spoločnosť mala dostatok finančných prostriedkov na vykrytie hrubých miezd zamestnancov nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

Na strane 19 napadnutého rozsudku okresný súd konštatuje, že znalkyňa považuje za preukázané, že spoločnosť Q. A., A..P.U.. mala prostriedky na výplatu hrubej mzdy zamestnancov za obdobie apríl, máj, október, november 2007, január 2008, november 2009 a november 2010. Porovnaním tejto časti odôvodnenia s bodom 2/ skutkovej vety rozsudku je zrejmé, že za vinu sa jej kladie neodvedenie nemocenského poistenia, poistenia na dôchodkové poistenie a poistenie za nezamestnanosť za mesiace január 2009 až december 2009, za mesiac marec 2010, apríl 2010, jún 2010 až november 2010.

Porovnaním vyššie uvedených dátumov je zrejmé, že za obdobie uvedené v skutkovej vete 2/ odsudzujúceho rozsudku mala znalkyňa za preukázané, že jedine v mesiaci november 2009 je možné tvrdiť, že spoločnosť mala dostatok finančných prostriedkov tak, ako to predpokladá trestné zavinenie v zmysle bodu II publikovaného výkladu k trestnému činu podľa § 277 Tr. zák. Úvahy s možnými čiastočnými úhradami podľa výpočtov ako súčinu percentuálneho pomeru tabuľka 27 znaleckého posudku nie je možné považovať za dôkaz, že spoločnosť spĺňala podmienku dostatku finančných prostriedkov na výplatu hrubých miezd, ktorá podmienka je súčasne podmienkou trestnoprávnej zodpovednosti štatutárneho zástupcu spoločnosti.

Ďalej poukázala na skutočnosti, že samotný súd používa výrazy „uvažované, uvažovať, možné, vypočítané ako súčin percentuálneho pomeru, atď.“ ... už len samotná gramatická formulácia, ktorou súd operuje vo svojom odôvodnení vylučuje záver „bolo preukázané, že“, ak by sme mali použiť zjednodušenosť v tomto prípade použiť zásadu „in dubio pro reo“, je možné považovať za preukázané jedine obdobie mesiaca november 2009. V tejto súvislosti poukázala, že nie je preukázaná výška škody ako náležitosť trestného činu podľa § 277 ods. 1, pretože táto nebola jednak objektívne zistená a jednoduchým matematickým výpočtom je potrebné vylúčiť, že by mohla dosiahnuť výšku 266,- €.

Vzhľadom na uvedené nebola tu splnená ani podmienka uvažovaná pod bodom II uvedeného výkladu k aplikovanému zákonnému ustanoveniu. Toto svoje tvrdenie súd ničím nezodôvodňuje, arbitrárne sa odvoláva na text znaleckého posudku, ktorý však takisto nepreukazuje pravdivosť tohto záveru, ktorý v odôvodnení splnenie tejto subjektívne a trestnoprávne dôležitej náležitosti zákon predpokladá.

Tvrdením, že súd má za to, že bola splnená podmienka vykrytia hrubých miezd zamestnancov a nezodôvodnením tohto tvrdenia sa v tejto časti stáva rozsudok nepreskúmateľným. Vie, že znalkyňa mala k dispozícii údaje len zo sociálnej poisťovne, daňového úradu, ako aj výpisy z účtov vo finančných ústavoch, a z týchto údajov nebolo možné sa dopracovať k záveru, ktorý tvrdí v odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd.

Vo vzťahu k splneniu podmienky pod bodom III uvedeného výkladu uviedla, že ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku splnenie tejto podmienky okresný súd ani neskúmal, nezaoberal sa ňou, a preto ju nemohol ani správne a v súlade so zákonom vyhodnotiť.

Vzhľadom na absenciu argumentácií súdu pri namietanom bode III výkladu nie je možné ani preukázať, že tento bod pri rozhodovaní o vine a treste nebol naplnený. Má za to, že jeho splnenie nepovažoval za preukázané ani okresný súd a nebolo splnenie tejto zákonom predpokladanej náležitosti pri jeho rozhodovaní dôležité.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd - Krajský súd v Košiciach napadnutý rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 3T/99/2016-744 zo dňa 04.03.2022 zmenil tak, že ju spod obžaloby pre skutok pod bodom 2), tak ako je uvedený v napadnutom rozsudku oslobodil, pretože nebolo preukázané, že by sa skutok stal, že skutok je trestným činom, a že ho spáchala.

Krajský súd na podklade takto podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľka podala odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

K dôvodom odvolania obžalovanej sa vyjadril prokurátor vo vzťahu k bodu 1/ výrokovej časti rozsudku tak, že okolnosť odstúpenia od zmluvy a následne z nej vyplývajúce a vzniknuté pohľadávky pre

poškodených boli podstatné pre vyslovenie záveru, že obžalovaná svojím konaním zmarila uspokojenie týchto pohľadávok. Okolnosť, že poškodení nemali po odstúpení od zmluvy žiadne právo k predmetu zmluvy, ako to tvrdí obžalovaná, je logická, avšak pre trestnoprávne posúdenie skutku právne bez významu. Tvrdenie obžalovanej, že rozostavané stavby nemohli nikdy slúžiť na uspokojenie novovzniknutej pohľadávky pre poškodených len z dôvodu, že boli založené v prospech banky, čo však nebolo v konaní zo strany obžalovanej dôveryhodne preukázané, je nepravdivá a nepodložená. V čase, kedy obžalovaná ako konateľka K. T., A..P..U.. previedla vlastníctvo nehnuteľností na X. A. R., A..P..U.., už bola prevádzajúca spoločnosť dlžníkom poškodených, a preto je nesporné, že oboch poškodených takýto prevod nehnuteľností ako veriteľov jednoznačne poškodil a ukrátil, pretože v čase prevodu mali už pohľadávky voči K. T., A..P..U.. z titulu odstúpenia od zmluvy.

V čase prevodu nehnuteľností bola obžalovaná ako konateľka zodpovedná za nakladanie s majetkom obchodnej spoločnosti, preto sú jej tvrdenia o tom, že nebola konateľkou v čase odstúpenia poškodených od zmluvy, právne bez významu. Rovnako tak je právne bez významu, že obžalovaná nemala mať vedomosť o uzavretí zmluve medzi spoločnosťou a poškodenými.

Nestotožňuje s konštatovaním obžalovanej, že sa vo veci jedná o občianskoprávny spor a do úvahy neprichádza ani v náznaku aplikovanie zásady ultima ratio.

Vo vzťahu k bodu 2/ rozsudku prokurátor má za to, že správne postupoval okresný súd, pokiaľ uznal obžalovanú za vinnú z prečinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 Tr. zák., pretože pre takýto záver súdu boli splnené všetky teoretické východiská vzťahujúce sa pre vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti za daný trestný čin.

Prvostupňový súd rozhodol na základe akých skutočností bolo možné pristúpiť k vyvodeniu trestnoprávnej zodpovednosti obžalovanej za stíhaný skutok. Tak, ako vyžaduje aktuálna súdna prax, bolo preukázané, že v prípade uznania viny tak došlo len pre tie obdobia, za ktoré boli skutočne zamestnancom vyplatené čisté mzdy, po výplate ktorých spoločnosť disponovala dostatkom finančných prostriedkov na úhradu povinných odvodových povinností, čo je prejavom skutočného zrazenia takýchto platieb z hrubej mzdy, pričom tieto zrazené platby neboli poukázané oprávneným príjmom, ale boli spoločnosťou použité na iný ako určený účel, samozrejme za aktívneho konania obžalovanej ako konateľky spoločnosti, v ktorej bola okrem iného zodpovedná aj za nakladanie s finančnými prostriedkami spoločnosti. Tieto skutkové a právne závery sú podporené výsledkami znaleckého dokazovania. Kde táto okolnosť splnená nebola, prokurátor pre tieto obdobia navrhol oslobodenie obžalovanej spod obžaloby prokurátora, pretože aktuálna úprava § 9 ods. 3 Tr. por. predpokladá samostatné konanie a rozhodovanie o čiastkových útokoch pokračovacieho trestného činu, kedy by nepostačovalo len vypustenie takýchto období v odsudzujúcom rozsudku.

Záverom prokurátor uviedol, že tak ako súd nemá ani najmenšiu pochybnosť o vine obžalovanej za žalované skutky v bodoch 1/ a 2/ rozsudku, pretože vina obžalovanej bola bez pochyb preukázaná. Rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za vecne správne, náležité odôvodnené, a teda súladné so zákonom, a preto navrhol, aby odvolací súd odvolanie obžalovanej zamietol ako nedôvodné.

Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovanej Mgr. M. Q. nie je dôvodné. V konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Okresný súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku, a takýmto postupom dospel k správnym skutkovým a následne i právnym záverom. Z dôvodov napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré dôkazy boli pred súdom prvého stupňa vykonané, ako aj to, ktoré skutočnosti z jednotlivých dôkazov vplynuli. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva aj skutočnosť, ako prvostupňový súd jednotlivé dôkazy hodnotil. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku podrobné a vecne správne, a preto na tieto odvolací súd v podrobnostiach aj poukazuje. Len vzhľadom na odvolacie námietky obžalovanej považuje odvolací súd za potrebné niektoré skutočnosti zvýrazniť.

Záver o vine obžalovanej vo vzťahu ku skutku bod bodom 1/ vyplýva jednak z výpovede obžalovanej, poškodeného P. C., ako aj príslušných listinných dôkazov.

Z výpisu z obchodného registra je zrejme, že obžalovaná bola konateľkou spoločnosti K. T., a to aj v dobe, kedy došlo k prevodu vlastníckeho práva na spoločnosť X. A. R., A..P..U.. Obžalovaná nepoprela, že bola aj pri uzatváraní Zmluvy o dielo č. X/XX/XX zo dňa 3.3.2008 na výstavbu rodinného domu, na základe ktorej vznikol právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy. Za spoločnosť K. T. zmluvu podpísal vtedajší konateľ B. C.. Podľa obsahu zmluvy sa spoločnosť zaviazala zhotoviť a odovzdať do vlastníctva objednávateľom nehnuteľnosť s tým, že ako vyplynulo aj z príslušných dokladov v prospech spoločnosti, bola podľa dohody zaplatená záloha objednávateľmi spolu vo výške 64.240,26 €, čo obžalovaná v konaní nespochybnila. Nesporné bolo, že prostredníctvom právneho zástupcu objednávateľov dňa 21.8.2009 došlo k odstúpeniu od predmetnej zmluvy o dielo s tým, že plnenie spočívajúce k poskytnutej zálohe objednávateľa žiadali vrátiť do 30.8.2009 s uvedením dôvodu, že dielo nebolo realizované v termíne do 31.12.2008 a nedošlo ani k vzájomnej dohode o zmene tohto termínu na dodanie predmetu zmluvy o dielo (zmena zmluvy bola upravená v podmienkach samotnej zmluvy).

Aj napriek tomu, že nedošlo k prevzatiu uvedenej písomnosti adresátom K. T., odstúpenie od zmluvy bolo účinné, keďže podľa bodu XIII. 2 zmluvy, druhá veta „ak si adresát zásielku v tejto lehote na pošte (lehota uloženia 18 kalendárnych dní - prvá veta) nevyzdvihne, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, aj keby sa adresát o doručení nedozvedel“. Podľa bodu XI. zmluvy (odstúpenie od zmluvy) - prvá veta, „za deň odstúpenia od zmluvy sa považuje deň, kedy bolo písomné oznámenie o odstúpení oprávnenej zmluvnej strany doručené druhej zmluvnej strane“. V tomto prípade bola zásielka uložená na pošte do 19. 9. 2009, a tento deň sa považuje za deň „účinného“ odstúpenia objednávateľov od zmluvy.

Následne prebehli medzi účastníkmi zmluvy jednaní, počas ktorých spoločnosť K. T. zastupovala konateľka spoločnosti - obžalovaná M. G., t. č. Q.. Z písomnej korešpondencie, resp. komunikácie elektronickou formou vyplynulo, že spoločnosť K. T. prostredníctvom konateľky M. G. požadovala od objednávateľov doplatenie preinvestovanej sumy nad rámec finančných prostriedkov poskytnutých objednávateľmi a v podstate nebola ochotná akceptovať odstúpenie objednávateľov od zmluvy, hoci odstúpenie od zmluvy bolo účinné.

Ešte predtým listom zo dňa 18.8.2009 obžalovaná právnemu zástupcovi objednávateľov oznámila, že stavba je pred ukončením a pripravená na odovzdanie k 31.8.2009, už toho času je však zrejme, že toto oznámenie spoločnosti nebolo reálne. Obdobne mailom zo dňa 16.9.2009 konateľka M. G. oznámila, že dom je v takom stave, že do 3 týždňov bude možné sa do neho nasťahovať, čo však nebolo pravdou, pričom nepripustila rozviazanie predmetnej zmluvy o dielo. Na podklade vzájomných rokovaní, ako aj z písomnej a mailovej komunikácii bolo zrejme, že konateľka spoločnosti vedela o odstúpení od zmluvy objednávateľmi, hoci spoločnosť K. T. oficiálne písomné odstúpenie neprevzala.

Dňa 20.8.2010 došlo nepochybne k uzavretiu zmluvy medzi spoločnosťou K. T. ako predávajúcim zastúpenou obžalovanou M. G. a spoločnosťou X. A. R., A..P..U.. ako kupujúcim, ktorá nadobudla právoplatnosť 23.8.2010, ktorou došlo k prevodu majetku spoločnosti K. T., a to aj rodinného domu, ktorého zhotovenie bolo predmetom zmluvy o dielo. Na základe tejto zmluvy došlo k proklamovanému odplatnému prevodu vlastníckeho práva na kupujúceho, ktorý sa stal výlučným vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, hoci stanovenú kúpnu cenu 166.000,- € nezaplatil.

Poškodení následne vymáhali svoje pohľadávky aj prostredníctvom súdneho konania. Uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 9C 86/2011 zo dňa 12.4.2012 potvrdilo zmier medzi spoločnosťou K. T. a P. C., ktorým sa spoločnosť zaviazala zaplatiť navrhovateľovi sumu 37.296,72 € s príslušenstvom, pričom s Z. C. spoločnosť K. T. zastúpená konateľkou M. G. uzavrela dohodu o urovaní vzájomných práv a povinností s tým, že mu vyplatí sumu 32.112,14 €.

Z výpovede P. C. a Z. C. vyplynulo, že doposiaľ im nebola vyplatená žiadna finančná čiastka, čo nespochybnila ani obžalovaná. Poškodení súčasne zhodne uvádzali, že svoje vklady nemohli ani následne vymôcť od spoločnosti K. T., pričom exekútor nemal dlžnú čiastku „z čoho vymôcť“.

Obžalovaná v rámci svojej obrany pred okresným súdom poukazovala predovšetkým na to, že zo strany poškodených nebola ochota dohodnúť sa na vyporiadanie vzájomných záväzkov a z ich strany došlo v podstate k jednostrannému odstúpeniu od zmluvy. Táto obrana obžalovanej však bola právne

irelevantná vzhľadom na stíhaný skutok a trestný čin s poukazom aj na vyššie popísané účinné dostúpenie od zmluvy objednávateľmi. V prospech objednávateľov svedčí aj skutočnosť, že stavba nebola dodaná (a prevedená do vlastníctva objednávateľov) v zmluvou stanovenej lehote do 31.12.2008, hoci zhotoviteľ sa zaviazal zhotoviť dielo riadne a včas na svoje náklady.

Obžalovaná nemala právo viazať a podmieňovať účinnosť odstúpenia od zmluvy nevyporiadaním vzájomných pohľadávok, keďže podľa bodu XI. zmluvy „má ktorákoľvek strana právo odstúpiť od zmluvy“, a až následne majú byť podľa zvoleného postupu vyporiadané príslušné finančné záväzky. Navyše, podľa bodu XII. sa spoločnosť K. T. zaviazala, že neprenesie vlastnícke právo zhotovenej stavby na tretiu osobu pred podpísaním protokolu o odovzdaní a prevzatí diela. V skutočnosti však predmet diela nebol zhotovený, a to ani v dobe do odstúpenia objednávateľov od zmluvy.

Obrana obžalovanej, že spoločnosť K. T. bola nútená previesť vlastnícke právo vzhľadom na jej zlú finančnú situáciu a v podstate na príkaz banky, aby pristúpil iný subjekt k záväzku, bola vzhľadom na podstatu jej stíhania pre trestný čin poškodzovania veriteľa podľa § 239 Tr. zák. právne irelevantná. Obžalovaná totiž tým, že previedla vlastnícke právo k nehnuteľnosti na spoločnosť X. A. R., A..P..U.. dňa 23.8.2010 zmarila uspokojenie poškodených veriteľov, pričom dielo nezhotovila a neodovzdala objednávateľom, a ani finančné prostriedky im nevrátila. Pre poškodených bolo irelevantné uzavretie zmluvy medzi X. A. R., A..P..U.. a V. K.Q., Q..A.. dňa 30.9.2010 (teda skoro mesiac po zmluve o prevode vlastníckeho práva), keďže predmetom zmluvy bolo pristúpenie spoločnosti X. A. R., A..P..U.. k zmluve o úverovej linke zo dňa 11.6.2008. Táto zmluva vrátane zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zo dňa 23.8.2010 totiž neriešila podstatu problému poškodených, ktorá sa týkala vrátenia poskytnutých peňažných plnení, a na druhej strane nevyvíja obžalovanú z trestnej zodpovednosti pre stíhaný trestný čin. Práve naopak potvrdzuje skutočnosť, že došlo k zmareniu uspokojenia pohľadávky veriteľa, ktorým boli poškodení. Tvrdenie obžalovanej o nesplácaní úveru bolo pritom spochybnené aj zápisom z rokovania zo dňa 21.7.2010 (prakticky mesiac pred skutkom) P. C. s pracovníčkou banky, ktorá potvrdila, že spoločnosť K. T. spláca splátky úveru a nevznikajú ani žiadne úroky z omeškania. V konaní neboli pochybnosti ani o tom, že prevádzané nehnuteľnosti podľa zmluvy zo dňa 23.8.2010 boli jediným majetkom spoločnosti, čo obžalovaná v podstate spochybňovala iba všeobecne a účelovo.

Obžalovaná aj podľa názoru odvolacieho súdu konala špekulatívne vo vzťahu k prevodu nehnuteľností na iný subjekt z majetku svojej spoločnosti, čím sa zbavila zodpovednosti vyplývajúcej z jej záväzkov uspokojiť veriteľov z majetku spoločnosti.

Vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ odvolací súd uvádza, že z vykonaného dokazovania pred okresným súdom, a to najmä z dokladov A.L. O., Q..A.. V. A., výpovedi splnomocnenej zástupkyne spoločnosti, mesačných výkazov, ako aj ďalších dokladov, ktoré spoločnosť Q. A., A..P..U.. zaslala poisťovni z dôvodu povinných odvodov poisťného na nemocenské poistenie, dôchodkové poistenie a poistenie v nezamestnanosti zamestnancov spoločnosti bolo nesporne preukázané, že v období od 1.4.2007 do 31.1.2011 spoločnosť tieto odvody neplatila.

Povinnosť platiť odvody vyplynula pre spoločnosť z ustanovenia § 43 zákona č. 595/2003 Z. z. zo 4.12.2003 o dani z príjmov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Z výpisu z obchodného registra bolo dokázané, že konateľkou spoločnosti bola v rozhodnom období obžalovaná Mgr. M. G., t. č. Q., ktorá uvedenú skutočnosť neplatenia poisťného nepoprela, avšak na hlavnom pojednávaní sa bránila tým, že spoločnosť nemala dostatok finančných prostriedkov a nevyplácala ani mzdy pracovníkom, ako to tvrdili svedkovia z radov zamestnancov spoločnosti. Svedkovia však potvrdili, že spoločnosť nemá voči nim podližnosti z titulu nezaplatených miezd. Obrana obžalovanej však bola nepochybne vyvrátená znaleckým posudkom znalkyne Ing. V. L., ktorá potvrdila, že mzdy zamestnancov boli vyplatené v termíne splatnosti prostredníctvom bankového účtu, a to do konca toho ktorého nasledujúceho mesiaca, pričom spoločnosť mala dostatok finančných prostriedkov na vykrytie hrubých miezd zamestnancov, a tým pádom aj splnenia odvodových povinností v deň ich splatnosti za mesiace január 2009 až december 2009 v sume 1.024,05 € a za mesiace marec 2010, apríl 2010, jún 2010 až november 2010 v sume 267,30 €, spolu vo výške 1.291,35 €.

Uvedené odvody však nezaplátila ako to vyplynulo najmä zo správ poisťovne. Napokon, bolo preukázané, že spoločnosť bola odpredaná 14.11.2011 inej osobe, ktorej podľa tvrdenia obžalovanej

bolo odovzdané aj účtovníctvo spoločnosti. Napriek tomu, že znalkyňa nedisponovala všetkými účtovnými dokladmi spoločnosti, posudzované doklady boli dostatočné pre zistenia týkajúce sa predmetu znaleckého dokazovania, a preto sa obžalovaná nemohla zbaviť trestnej zodpovednosti za neplnenie uvedenej odvodovej povinnosti za obdobie popísané vo výroku tohto rozsudku.

Vzhľadom na uvedené bolo teda aj podľa názoru odvolacieho súdu nepochybne preukázané, že skutky pod bodom 1/ a 2/ uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku tak, ako boli ustálené súdom prvého stupňa, sa stali, a že ich spáchala obžalovaná Mgr. M. Q..

Zistenému skutkovému stavu správne zodpovedá potom aj právna kvalifikácia. Je totiž nepochybné, že v bode 1/ rozsudku obžalovaná takto svojím konaním po subjektívnej, ako aj objektívnej stránke naplnila skutkovú podstatu prečinu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. a), ods. 4 Tr. zák., pretože zmarila uspokojenie svojho veriteľa tým, že predala svoj majetok a spôsobila tak značnú škodu a v bode 2/ rozsudku prečinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 Tr. zák., pretože neodviedla určenému príjemcovi poistné na sociálne poistenie, ktoré zrazila podľa zákona v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech.

Správne postupoval okresný súd, keď oproti obžalobe pri zachovaní totožnosti skutku upravil obdobie neplnenia odvodovej povinnosti, pričom súčasne pri zistení, že obžalovaná konala v úmysle zadovážiť spoločnosti neoprávnený prospech spočívajúci v ušetroení nákladov z titulu neplnenia odvodových povinností, túto skutočnosť uviedol do výrokovej vety. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že sumu, ktorú neodviedla si ponechala a použila na iný ako určený účel (odvody).

Okresný súd nepochybil ani pri určení druhu trestu a jeho výmery obžalovanej. Trest, ktorý bol obžalovanej Mgr. M. Q.A.C. uložený - úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 15 mesiacov, výkon ktorého jej bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov aj odvolací súd považoval za dostatočný, ktorý splní svoj účel, a to tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Rovnako odvolací súd nezistil pochybenie okresného súdu ani vo výroku, ktorým podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. uložil obžalovanej povinnosť v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradiť škodu spôsobenú trestným činom poškodenému P. C. a právnemu nástupcovi Z. C..

Správne postupoval okresný súd, keď obžalovanú podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Dunajská Streda sp. zn. 1Pv 483/14/2201-26 zo skutku právne kvalifikovaného ako zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., že v období od 1. apríla 2007 do 31. januára 2011 v V. A., ako zodpovedný zástupca platiteľa poistného, právnickej osoby obchodným menom Q.P. A.E., A.. P. U., so sídlom Z. V. XX, IČO: XX XXX XXX, okres V. A. v období od 14.12.2005 do 30.12.2011 ako zamestnávateľ, svojím zamestnancom zrazila zákonom stanovené poistné na nemocenské poistenie, poistné na dôchodkové poistenie a poistné na poistenie v nezamestnanosti za mesiace apríl roku 2007 až január roku 2011, okrem obdobia mesiacov január 2009 až december 2009 a za mesiace marec 2010, apríl 2010, jún 2010 až november 2010, vo výške 5.976,47 €, avšak oprávnenému príjemcovi A. O.Ď., Q.. A., pobočka V. A. uvedenú sumu neodviedla, čím spôsobila nedoplatok v štátnom rozpočte v tejto výške, pretože skutok nie je trestným činom. Zo záverov znaleckého posudku vyplynulo, že spoločnosť nedisponovala dostatočným množstvom finančných prostriedkov, ktoré by jej umožnili uvedené poistné aspoň čiastočne uhradiť.

Keďže uvedený skutok bol čiastkovým útokom pokračovacieho trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., preto správne postupoval okresný súd, keď o tomto skutku rozhodol samostatne bez ohľadu na odsúdenie obžalovanej za ďalšie čiastkové útoky toho istého trestného činu.

Odvolací súd nezistil pochybenie okresného súdu ani v adhéznom konaní, t.j. vo výroku, ktorým súd zaviazal obžalovanú Mgr. M. Q. uhradiť poškodeným P. C. škodu vo výške 32.120,13 € a Z. C. škodu vo výške 32.120,13 €, ako aj vo výroku, ktorým poškodených P. C. a Z. C. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Keďže odvolací súd nezistil dôvod pre zmenu rozhodnutia okresného súdu, odvolanie obžalovanej považoval za nedôvodné, preto ho postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.